

PARADISU

—L'amor, vida meva, ajunta dos cors. Són dos que en fan un...

—Ei! No juguem, eh? ¡... No!

BICICLETES IVE
A-PLAÇOS-Y-CONTAT-MUNTRNER-40-

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Barcelonés) Barcelona.

Novela Popular Cinematogràfica

publica cada setmana, posat en forma de novel·la, l'argument d'una de les millors pel·lícules dels millors protagonistes.

Aquesta setmana publica

El triunfo del amor
per Claire Windson

Compreu-la sempre. Val un ralet.

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telefón 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telefón privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

SENYORES!

Per la SALUT i per l'HIGIENE, que són BEL·LES, confieu en els preparats farmacèutics

Aigua Damil i Polvos Damil

Usant qualsevol d'ells, el *pèl moix* desapareix en tres minuts fins a la rel, sense irritar la pell. Flascó, 8 pessetes.

Crema Damil

Evita els efectes del sol i del vent; dóna al cutis un aspecte sa, sense emblanquir-lo, perquè no conté sals verinoses ni greix i fa aguantar els polvos. Pot, 5 pessetes.

En venda a tot arreu. S'envia discretament afegint al seu import una pesseta.

Laboratori BORREB

Alsalló, núm. 52 - - BARCELONA

TEATRE COMIC

Exit de la companyia Hispano-Argentina de NARCISIN
Variat programa

TEATRE NOVELTATS

Dimecres dia 4 de juny, debut de la Companyia
GREGORI MARTINEZ SIERRA
Primera actriu CATARINA BÀRCENA

TEATRE ESPANYOL

Companyia: SANTPERE y BERGE
«La del Regiment muntat»

COMPREU EL **Xut!** QUE HA SORTIT AVUI

Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

Ei "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

SENYORS, s'acosta l'Apocalipsi, aquella mena de traca final anunciada per Sant Joan evangelista, en la qual tots ballarem la rumba i baixarà el teló de la nostra història en mig d'un espetec de llamps i trons i un gran coral de gemecs a varies veus.

Tots els símptomes indiquen que ha començat la descomposició del cos social i que «això» se'n va a cànn Pistracs a pas de motocicleta.

Els diaris s'han convertit en vertaders folletons escrits en castellà d'estar per casa, i la gent els llegeix amb el mateix interès que els inspiren les pel·lícules per sèries.

D'un quant temps ençà no veureu més que *asolamientos*, *fieros males* y desgràcies de família posades en gasetilla; és a dir, un procediment infallible per a fer-nos posar carn de gallina inclòs als que tenim ben acreditada la nostra condició de galls.

Un dia us trobeu amb què, a l'express d'Andalusia, uns fulanos han saquejat el cotxe-correu i han fet passar a millor vida els infeliços ambulants. Després us quedeu amb la boca oberta a l'enterar-vos que els autors del melodrama, en lloc d'ésser el «Pinta», o el «Xato de Cuqueta», són distingits membres del «Gente-Bien Club», que ho han fet per a distreure's i passar el rato.

Poques hores més tard ve a captivar l'interès públic l'*asalto* d'un cafè de Badalona, amb els seus corresponents «hambres» i el més negre misteri emboicallant el fet, que sembla un episodi de *La moneda rota*.

Encara esteu amb l'ai! al cor, i des de Madrid ens arriba la nova de les tres criatures segrestades per l'*hombre del lobanillo*.

Quan escrivim aquestes ratlles, encara no s'ha posat en clar qui es pot haver endut les nenes del carrer d'Eslava, ni molt menys quin fi portava.

La imaginació popular, posada a fer deduccions, fa córrer mil fantasies, suposant, els uns, que es tracta d'un sátir afamat de carn tendre; altres, que les nenes han servit per a fer una mena de *suero* destinat a revifar un malalt crònic que ha pagat un grapat de peles per la medicina; i fins hi ha qui suposa que les segrestades ho han sigut per un menja-criatures.

De totes les hipòtesis, la que ens sembla més

verosímil és la darrera, car ja fa molt temps que l'afició a menjar-se les criatures està més desenrotllada del que hom podria suposar.

Nosaltres coneixem un grapat de persones respectabilíssimes que ho practiquen com un esport, i que si les veiéssiu us semblaria que no són capaces de matar una mosca.

Ara, que els casos a què ens referim potser encara no arriben a caure dintre de les espesses malles de la Llei, que és una senyora que porta «malles» com les ballarines del «Liceu», car el cos del delicté no arriba ben bé a ésser cos. Podríem dir-ne casos d'antropofagia prèvia, car, en realitat, els tals no passen d'ésser devoradors de primeres matèries, i els menja-criatures de Madrid, si és que resulta certa aquesta hipòtesi, ja serien consumidors d'articles manufacturats.

De totes maneres, no ens negaran que l'una cosa pot ésser l'aprenentatge de l'altra, i que els aficionats a la gastronomia privada a què ens venim referint, que ara es cruspeixen tot el que es presenta com qui es menja mitja dotzeneta d'ostres, estan en camí d'arribar a necessitar coses de més *bulto* i sentir-se capaços de devorar un hospici sencer.

Res, senyors: preparem-nos a rebre noves sensacionals més difícils cada dia, fins arribar a allò de l'Apocalipsi que dèiem al principi.

I ho sentim per vostès, car tots nosaltres creguin que ja estem curats d'espants.

DE BOCA EN BOCA

En una reunió cursi i plena de pretensions, una senyora, encarant-se a en Rafel, jove que feia tronar i ploure entre el jovent de la vila, va dir-li:

—Ja ens ho han dit, ja, que vostè era un bona peça!

—Sí... En efecte... Per això, sempre, entre vostès, vaig sempre de boca en boca...—respongué en Rafel.

Les senyores es tornaren totes vermelles...

VUITS I NOUS

SEGONS un diari francès, un austríac, professor de la Universitat d'Heidelberg, ha deixat, en son testament, aquesta clàusula:

«Desitjo que el meu enterrament sigui de tercera (8 florins 30 krèuzers), car no m'agrada dependre en coses que no em donin plaer...»

Vet aquí una filosofia d'ultratomba.

**

Diu un savi xinès, que l'assumpte del matrimoni en els països d'Occident pot compararse molt bé amb una olla d'aigua bullenta: es treu del foc i es va refredant de mica en mica, fins a perdre del tot el seu calor.

Els europeus i americans trien a la dona amb la qual han de casar-se. Els xinesos reben la que els donen. Vet aquí la diferència. L'olla bullenta es treu del foc de la passió i comença a refredar-se; l'olla freda, col·locada damunt del caliu, va creixent en temperatura de tal manera, que pot dir-se que un matrimoni xinès s'estima molt més quan la parella compleix vuitanta anys, que una parella tendre, que aviat comença a conèixer els defectes respectius i acaba per anhelar desesperadament sa llibertat.

Tal és, en síntesi, la teoria del savi Xai-Xon-Gai.

Al matrimoni, amb gran *tino*,
compara el savi amb una olla...
Que opinen com aquest xino
a n'aquí som una colla.

**

Els costums ianquis tenen coses molt curioses. Vegi's ço que diu un diari americà:

«Washington.—L'austeritat de les sessions del Senat fou interrompuda abans d'ahir per la senyora Edmundson, la qual fou cridada per a declarar davant la Comissió d'Agricultura en l'assumpte de *Muscle Shoals* (terrenys que s'havien ofert a Mr. Ford).

La senyora Edmundson afirmà que el senador Norris, en visitar *Muscle Shoals*, digué:

—Si una de les seves filles vol besar-me, em comprometo a decantar-me a favor de Mr. Ford.

Al sentir això, el senador Norris s'aixecà, vermell com una rosella (no sabem si de vergonya o de coratge), i replicà:

—Això és una mentida abominable! Una senyoreta que era allà present em va besar, però això no podia comprometre'm a res!

El senador Heflin afegí, ratificant que era veritat ço que havia dit son col·lega:

—Jo vaig presenciar l'incident, i puc afirmar que tota la Comissió hauria volgut trobar-s'hi, en el lloc del seu president...»

A aquesta mena de soborn, aquí encara no hi hem arribat...

**

Traduïm de *Le Figaro*:

«Un metge anglès ha donat una conferència al Reial Institut, de Londres, sobre les possibles variacions de les lleis que regeixen els sexes.

En les granotes s'han observat casos en què una femella adulta s'ha convertit en el pare d'una família composta únicament de femelles.

Sembla que també és possible, per mitjà d'una alimentació especial, transformar en mascle un llangardaix femella.

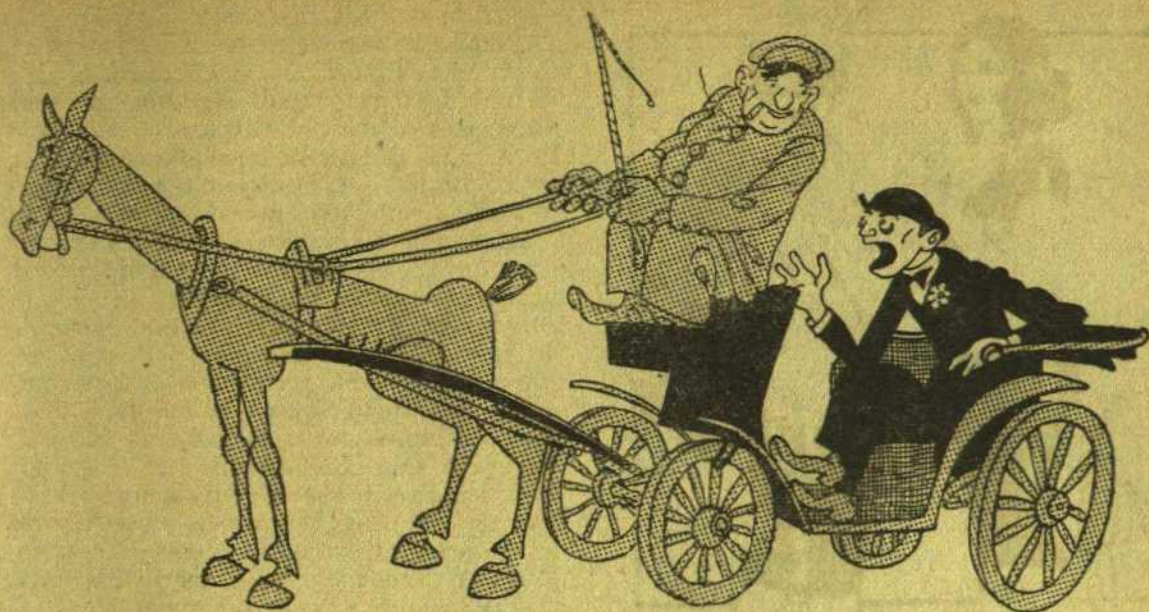
Es cita, també, el cas d'un colomí femella convertit en mascle. També s'ha observat el cas d'una gallina que es convertí en gall.»

Si això progressa, encara veurem en Pere Rahola convertit en la «Goya», i la Pauleta, porrer de la Catedral.

**

Mistress Calvin Coolidge, esposa del president dels Estats Units, és una senyora modesta i, a judicar per sos darrers plans, excessivament innocent. Mrs. Coolidge ha proclamat gran senzillesa en l'ús de pintures i potingues en la toaleta femenina. I donant exemple, en la darrera recepció de la Casa Blanca, la primera lady de l'actual situació política es presentà vestint un senzill trajo clar i amb la cara «al natural». Sense brill artificial als ulls, sense pintura als llavis, sense cremes ni *polvos* a la cara... Aigua clara i prou. Mrs. Coolidge és secundada en aquesta empresa, que demostra un desconeixement profund de ço que és la dona del dia, per Alice Roosevelt, famosa per sa provada intrepidesa i per abraçar amb freqüència les causes més desesperades... I tan desesperades! Perquè, el que és aquesta de la pintura... Què en seria de certes dames nostres sense el retoc i el vernís? Esgarrifa el pensar-hi!

—Però, per què s'atura? No ho sap que m'estan esperant per a casar-me?

—Veurà: jo ho feia per què tingués temps de reflexionar...

LA CAMISA CURTA

HOME més confiat que el senyor Manel, no hi figurava en el Cens.

En la seva dona, la Carmeta, la seva confiança era absoluta.

Però un dia, malgrat sa confiança, es va escamar. Va ésser al veure a sa muller que estrenava una camisa curta i transparent que era una veritable temptació.

—Carmeta!—va dir-li.—Ja sé que tu ets incapaç de faltar-me, però aquesta camisa no em fa goig!

—I ara! Què vols dir?

—Res. Que si algun amic meu et veu així, vaja!, que pensarà que el convides. I això no està bé... Una camisa llarga és més com cal...

TREBALL DE CIRC

EN un tren es trobaren varies famílies. Una d'elles, es veia d'una hora lluny que era estrangera.

Les dones, com és de rigor, entaularen conversa i aviat contaren les intimitats de llurs cases.

—El meu marit és tipògraf...—féu una bona dona.

—Pues mi magido trabaca en el alambre!—digué l'estrangera.

—Quina casualitat!—féu una pobra dona que fins llavors havia callat.—El meu marit també treballa l'alambre.

—Ah, sí? En qué circo?

—A casa. Fa gàbies per a grills!

L'EDAT

EN Ramonet tenia un defecte: no sabia dissimular. Si en Ramonet hagués sigut escrivent d'una casa de comerç, això no hauria tingut importància.

Però era escrivent de cèdules i el seu defecte li costava molts disgustos.

L'altre dia portava un magnífic ull de vellut. L'hi va fer una senyora que anà a treure la cèdula.

—Aj, ai!—va exclamar al llegir el més inútil dels documents.—Quants anys m'hi ha posat?

—Cinquanta!—respongué en Ramonet.

—S'ha equivocat de quinze, jove!—féu la jamaona, tota ofesa.

—Caram! Setanta cinc en té? No ho sembla!

Res: que va rebre un senyor cop de paraigua.

—La Mercè diu que no pot desfer el compromís que té amb en Joan.

—I això que està amb-estat!

L'ENYORAMENT

Es discutia, aquella tarda, en la tertúlia del club, sobre les despeses que les cases de comerç han d'abonar al personal llur quan l'envien a l'estranger. Un preconitzava el sistema de dietes, un altre passava revista a les possibles despeses personals per a fer una selecció, i un altre, per fi, cercava a l'assumpte una solució mixta.

—Els anglesos—deia en Paco Sanahuja, exhibint sa experiència mercantil—són pràctics i veritablement originals. No fa pas molt temps, jo dirigia una important fàbrica en una població propera a El Havre. Ens corria molta pressa la instal·lació de la maquinària nova; qualsevol retràs en la mateixa representava una pèrdua de consideració. L'enginyer anglès encarregat del muntatge, era persona competent i activa, i al principi tot anava a l'hora; però encara no feia una setmana que s'havien començat els treballs, se'm presentà, somrient, al despatx, per a dir-me, sense embuts, que necessitava tornar-se'n tot seguit al seu poble i que estaria de tornada als dos o tres dies. Com que això representava una paralització enutjosa, vaig procurar esbri-

nar la causa del viatge, amb ànim d'impedir-lo, si podia. ¿Creureu, sens dubte, que l'anglès havia rebut alguna notícia alarmant, o que tenia de resoldre en son país algun negoci peremptori? Res d'això. Es tractava, senzillament, de fer una visita a sa casa particular. La separació conjugal li resultava massa perllongada i sentia inaplaçable necessitat de posar-se en contacte amb sa muller. Tota aquella tarda vaig estar cercant els mitjans de què em valdria per impedir el viatge. Vaig apellar, per fi, a un recurs heroic. Vaig cridar el meu secretari i li vaig dir que aquella nit prenguéss a l'anglès pel seu compte, millor dit, per compte de la nostra Empresa, procurant divertir-lo, fent-li recórrer tots els llocs propis per a combatre la morriña i no el deixés anar fins deixar-lo en son domicili, molt ben divertit i satisfet. El meu secretari complí perfectament l'encàrrec, sense reparar en les despeses. Més de cinc cents francs costà la festa! A l'endemà al matí, quan va arribar l'anglès a la fàbrica, vaig preguntar, curiós i impacient: «Què tal? Es va divertir molt ahir? Segueix pensant en el viatge? Encara necessita veure la seva senyora?» «No, ja», confessà sincerament, posant una cara de «circumstàncies». I el muntatge va seguir sense interrupció. El perill estava conjurat, però sols de moment. A l'altra setmana, idèntica petició! Allò va indignar-me! Jo no podia procurar diversions a l'anglès a raó de cinc cents francs per setmana! Vaig canviar telegrams amb la casa proveïdora i aquesta va assignar-li, a títol de «teràpia de la nostàlgia insuperable de la llar», la quantitat de quaranta francs setmanals.

En aquest món tot s'arranja.

FRESCOR

HOME més fresc que en Canaïes, no es coneix. L'home tenia una fulana casada. I aquesta fulana tenia un marit escamat i impetuós.

Va passar lo inevitable.

Un dia el marit va atrapar la parella clandestina en posició que no deixa lloc a dubtes.

—Llamp del cel!—exclamà.

Ella féu un crit. En Canaïes va seguir la conversa com si res.

El marit, indignat, clavà una cossa a l'intrús...

I en Canaïes, girant el cap, va fer com a comentari:

—Home! No sigui pau! No veu que així sols ha aconseguit ésser cornut un centímetre més?

SENABRE

—El meu promès té una arma que tant la pot usar un home com una dona.

—Deu ésser «arma-frodita».

EN «CARLITUS»

Lloc de l'acció, una casa elegant. Dinar de convidats. Molta etiqueta i molts compliments. El punt convergent de les mirades és en *Carlitus*, l'adolescent de la casa. L'àngel de Déu té ja setze anys fets, però tots encara el mimen com una criatura.

Res: que arribà als postres mig mona, amb tants obsequis...

I vingué la catàstrofe. Una senyoreta, bonica i atractiva, li digué:

—*Carlitus*! Vols una pera?

I ell, mig pet, respongué:

—Gràcies, senyoreta. Un servidor ja té carida.

La consternació va ésser general.

L'EMPRESARI

El senyor Gallinat, empresari del «Concert Imperial», va negar-se a contractar un transformista que li va anar a oferir el seu treball.

El transformista jurà venjar-se. Es va vestir de dona, i al cap d'un parell de dies va visitar el senyor Gallinat.

Aquest era un xic curt de vista, però un altre xic llarg de dits.

I al veure una *dona* de tan bon tipus, va permetre's algunes llibertats. De sobte exclamà:

—Me caso amb...! Es un home!

El transformista es clavà a riure. I el senyor Gallinat, per a que no xerrés, el va contractar per dos mesos.

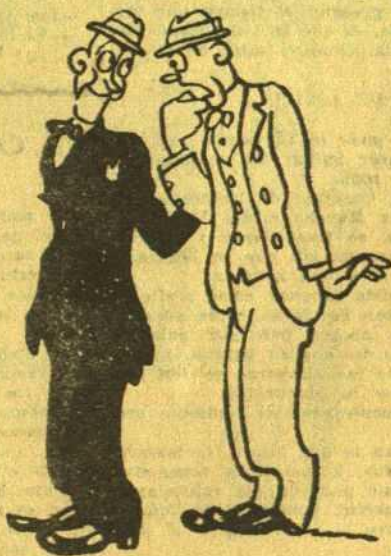
GENT DEL MEU BARRI

LA ISABEL

Una casada neta, neta perquè sí. Em fa pensar molt en l'heroïna d'aquella comèdia d'en Bertrana. Tota la seva preocupació és la netedat, i la polidesa també. Que si ha fregat això, que si ha rentat allò... Es simpàtica i fa força goig. Com que sempre va tan ben arreglada! Ella sortir mai al carrer de qualsevol manera, com fan altres? No. Encara que només sigui anar a la vaqueria del davant, hi ha d'anar ben curiosa i empolainada.

Creieu que de bona gana li faria l'amor, si no que em sembla que perdria el temps, perquè, a més de la netedat, està també enamoradíssima del seu home. Ves el que deia l'altre dia a cà l'adroguer:

—Sí, senyor; jo sóc una dona que m'agrada anar tan curiosa de dins com de fora. Per mi, la netedat és més que mitja vida: és la meva felicitat, perquè el meu marit és igual que jo: així que arriba a casa, Déu me'n guard que em veiés les calces una mica brutes!

—Què tal te va amb la Mercè?

—No me'n parlis! Així que la trobo, me la trec del davant...

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 19 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

ALREDEDOR DEL MUNDO

BESTIEZAS DE HOMBRES CELEBRES

Napoleón (no el fotógrafo, ¿eh? El de Waterloo...) no podía ver un sordomudo sin sentir deseos de comer carne de olla. Arquímedes era aficionadísimo a la soda con escudella. Pitágoras se derretía por la música de Vives; pero como éste no había nacido aún, se quedó con las ganas. Wágner usaba calzoncillos de hojadelata.

¿HAY HABITANTES EN SATURNO?

Los sabios se barajan discutiendo si hay habitantes en el planeta Saturno. Según el eminente astrónomo sansense Tallarines, los saturninos tienen una forma que oscila entre un paraguas y un side-car. Se alimentan de anchoas y azulre candi.

Desde el Observatorio del Clot han presenciado una espantosa escena ocurrida en Saturno.

Un saturnino tendió a secar varias prendas interiores en el anillo que rodea el astro, y otro que apareció le hizo malbién de un golpe de puño que le envió a casa Tapones.

Después, el matador dió la vuelta al anillo recogiendo prendas.

PARA VER SI LA LECHE TIENE AGUA

Desde luego podemos afirmar que la leche está aguada siempre que no la hayamos extraído nosotros mismos de la ubre vacuna. (¿Eh qué bien chafado?)

Para convencerse, lo mejor es echar dentro de la vasija un pez (el color tanto se vale), y según el tiempo que tarde en difundir, es que la leche tiene más o menos agua. (Pueden subir de piees.)

LAS TACAS DE ACEITE

De aquello más se ha escrito sobre el modo de hacer guillar las manchas de aceite de la ropa.

En el VII Congreso de tintoreros, celebrado en la Mancha el día 31 del pasado febrero, se trató largo y tendido de sol del asunto, sin que se llegara a un acuerdo ni a una acuerda.

Un congresista propuso, como medio de que no se vean las tacas, el de no salir más que de noche; pero sus palabras fueron objeto de la gran barrilla, porque es sabido que las lámparas se ven perfectamente en la obscuridad.

Nosotros aconsejamos el siguiente procedimiento:

Como, hagan lo que hagan, la mancha no toca el dos, lo mejor es coger una paella (no cale pas que sea valenciana), llenarla de aceite, ponerla a la lumbre y echar dentro la americana o el pantalón tacados.

Se rehoga un poco, y luego se deja secar.

Así queda todo por igual, y la mancha no se nota.

UNA RAZON DE PESO O EL PESO DE UNA RAZON

Ayer noche, poco antes de mediodía, un urbano que se dice Guardia y un guardia que se dice Urbano, llevaron a la Delega a una pinta que estaba clapiando en la puerta de Casa de la Vila. El comisario, con cara de 3 dioses, le hizo:

—¿No le da vergüenza estar dormido como una saca en un centro oficial tan oficial?

—No, señor. Yo no estaba pas dormido. —¡Vaya una barra! ¿Cómo dice que no estaba dormido y yo le he despertado?— dijo el guardia Urbano.

—Usted me habrá despertado, pero yo no estaba pas dormido.

—¡Ay vatua el agua naf! Pues ¿qué carai hacía?

—¡Estaba durmiendo!

—¡Ay burrango! ¿No es 2/4 de lo mismo?

—¡Ca, sombrero! Vamos a ver: ¿es igual estar bebiendo que estar bebido? Que de que que se la carga.

Mas el sorprendido ha sido él, vatua Judas. La fábrica donde trabajaba se fué a casa Pistras. Su mujer, a la que llamaba el matrimonio, se ha vuelto a casar, y de aquello más bien, por cierto. Y su madre pierde con la resurrección del hijo la pensión que la mantenía. ¡Ay su madre!

Es decir, que el bueno de Pep ha llegado tarde y ha hecho la guitza.

¡Cayó como una bomba!

Naturalmente...

¡Cuando uno se despidió del mundo, lo que procede es no volver!

La seriedad, etc.

—Esta noche me recuerda mosén Febróts.

—¿Por qué?

—¡Porque... es-cura!

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿En qué se parece un billar de palos a un café de camareras?
En que hay troneras.

Y entre un recluta y un canasto ¿qué diferencia hay?
En que aquél es quinto y el otro sexto.

¿En qué se parece uno que come judías a un fondista?
En que os-peda.

¿Y una taberna a un clavo?
En que tiene ¡ca bota!

¿Dónde debe irse para hallar la fortuna?
A Holanda, porque allí La Haya.

Un hombre bondadoso ¿en qué se parece a un bidet?
En que ¡per-dona!

¿Cuál es la huerta más grande?
La huerta... al mundo.

¿Qué pájaro huele peor?
El pardal...pargatas.

¿Qué color prefieren los córtos de vista?
El verde... lejos.

¿A quién le gustaría ver cómo rompen las narices a Lerroux?
A uniego.

—Dos para Gratalobos.
—¿Va usted de primera?
—¡Ca! Voy con mi suegra. ¡Calcule!

UN CASO COMO UNA CASA

Un marinero inglés, de Inglaterra de Abajo, que se dice Pep, acaba de llegar xano xano a Londres, causando el natural estupor entre sus amigos y demás conocidos. Desde el 22 de diciembre de 1910 se le tenía por cadáver, muerto o difunto.

En dicho nefasto y hecatómbico día, tres vapores correos, de nacionalidad inglesa, fueron hundidos por la broma de un submarino alemán que no sabía cómo matar la estona.

Pep, que servía por cuatro pañas en uno de ellos, tuvo la potra de ensopagar con una boyra, a la que se asió como un clavo se ase a la pared. Luego le pescó un buque turco; más tarde le metieron en la cangri y en la prisión se ha entretenido todo este tiempo haciendo es-clopes hasta que un funcionario inglés le sacó para enviarlo a su casa. ¡Qué de sorpresas iba a dar!

—Senyoreta! Veient-la a vostè, em vénen...
 —Què?
 —...unes intencions de besar-la!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

PER veure de conjurar la crisi que consum la vida del teatre, el qual l'està passant puça de debò, els empresaris han acudit al sistema de la *plaza partida*, que tant va contribuir anys enrera a fomentar l'afició a les curses de braus.

Amb *arreglo* a aqueixa norma, des d'avui, dimecres, actuaran al «Novetats» dues companyies: la de la Catarina Bàrcena i en Martínez Sierra, i la de l'Alba-Bonafè, que es partiran el cartell com a bons germans.

Des del nostre punt de vista, això ens sembla molt rebé, perquè, en realitat, serà una temporada a *beneficio del público*; però ens temem de què a taquilla hi perdran quartos.

Es molta veritat allò de què *allí on en menja un en mengen dos*; però com que, en aquest cas, amb un sol que mengi, ja té prou feina per quedar tip, creiem que trobant-se dos a taula no quedaran ni les estovalles.

Els del «Talia», que dintre la seva modèstia són una gent que, si Déu vol, portaran algun capellànet a l'enterament, fins ara s'han defensat bastant bé amb el modern repertori de comèdies, i, segons ens diuen, preparen l'estrena del drama «El peso de las centurias», original del bescantat autor n'Adolf Marsillach.

Un amic de l'ancien «Maleta» ens diu que l'únic capaç d'aguantar «El peso de las centurias» és el propi Marsillach, car sembla que s'hagi fet operar pel doctor Voronoff. Però no en facin cas: són males volences.

La presentació de la companyia Díaz-Artigas al «Barcelona» ha sigut més ben acollida que la rifa de Nadal.

Molt més, per la curiositat que havia despertat la nova producció «benaventina» «Lecciones de buen amor», que, sense ésser cosa de l'altre món, resultà molt aplaudida per la interpretació espeterrant que la Pepeta Díaz hi dona.

On també sembla que el públic s'hi troba bé, és a «Eldorado», el programa del qual resulta més seductor que l'hombre del lobanillo. Nada menos que s'hi ajunten les ombres en relleu, la «Goyita» i la incomparable Nitta-Jo, que tan gratíssims records desperta en tots els qui deu anys enrera encara eren joves.

Però deixem de banda les enyorances i continuem el nostre repàs teatral.

Al «Cómico», el petit *Narcís* ha estrenat una revista titulada «El príncipe Cañamón», que és un vertader mostuari de les aptituds artístiques del nano.

Per fer-ho tot, fins recita, en català, l'«Oda a Barcelona», de mossèn Cinto, i, és clar, el públic omple el teatre i es trenca les mans d'aplaudir.

Per acabar, direm que al «Nou» ha començat l'òpera i que a l'«Espanyol» s'ultimen els preparatius per l'es-

trena de «La Campana de Gràcia», de l'«Amichatis» i en Màntua.

L'HOMME DE LA CONCA

HIPISME

El dijous l'Hipòdrom presentava l'aspecte de les grans solemnitats. Un servidor, que a més de redactor de portiu de curses de cavalls, a ratos perduts és filòsof, per honra i glòria de la *tierra que le vio nacer*, comparava l'alegria i el luxe de les curses amb el pesombre i la macabrologia de can Tunis. Pensant això, vaig capir com un home pot arribar a boig sense adonar-se'n volent esbrinar el *más allá de la muerte*... que cap de vostès tindrà la gosadia de negar-me que és a can Tunis.

Les femelles s'interessen pels genets i els genets s'interessen per les femelles. Un dels genets que va parlar amb nosaltres ens confessà després d'haver corregut sis curses, que encara es veia amb ànims de tornar a muntar, i mentre deia això arrambava la sella a una *elegante* que feia venir rodaments de cap.

El premi «Vallvidrera» el va guanyar el cavall «Ninoto», de V. Pueyo.

El premi «Pagdine» el va guanyar el cavall «Solà», de F. Cadenas.

El premi «Pons Arola» el va guanyar el cavall «Maruxa», del regiment de caçadors de Tetuan.

El premi «Círcol Equestre» el va guanyar el cavall «Tapsia», de A. Abad.

El diumenge, amb motiu del premi «Camil Fabra», es va tornar omplir i tinguérem la satisfacció de veure com el sol picant torrava i marcia la blancor dels bar-

Carreras de caballos - Hipódromo de Casa Antúnez

Temporada de Primavera

OCTAVA REUNION
Domingo 8 de Junio

Premio FADRINETA

Entrada libre circulación, 10 ptas.—General, 1'25 ptas.—Entrada de carruaje, 6'25 ptas.—Impuestos comprendidos.—Taquilla: Teatro de Novedades y Sociedad Carreras, Paseo de Gracia, 32.—Servicio especial de autobuses desde la Plaza Cataluña y servicio extraordinario de tranvías.

rets de palla dels elegants, amb gran desesper dels interessats. I diem que'n tinguérem gran satisfacció perquè nosaltres sempre ens hem mirat amb zel a la «palla nova». Es molt fàcil que hom s'empassi gat per llebre i devegades la palla nova és... palla rentada.

El diumenge em va passar un cas que no m'havia passat mai. Al darrera d'unes mitges de seda i d'un escot a l'engròs no vaig apuntar-me els guanyadors dels premis respectius.

Espero que, com a bons «pakitescos», em dispensaran.

EL LLICENCIAT VIDRIERES

FUTBOL

EL «SABADELL» GUANYA AL «BARÇA» PER 2 A 1. — DOS PARTITS AL CAMP DE L'«EUROPA» QUE HAN SIGUT ELS MILLORS DE LA TEMPORADA. — «BARÇA» I «DUNDEE»

Els de Sabadell han pogut per fi veure realitzats els seus somnis daurats. Guanyar al «Barça» era per ells una obsessió. Per això quan el reffi va xiular l'acabament del partit respiraren satisfets i corregueren a agafar el «drac» del carrer de Balmes, temerosos que encara es pogués efectuar l'empat.

En Cabedo es va acreditar una vegada més com a defensa segur i decidit, a despit de tots els errors del Comitè Seleccionador i de tots els trasts de fenòmens futbolístics.

L'Estruch no va jugar, però en el seu lloc, en Taché, un minyó sense pretensions que fins algú s'atreuís a qualificar-lo de «noi tendre», va blocar i «plongeonar» com no blocaria ni «plongeonaria» un porter de casa bona amb gorra de cop.

A l'«Europa», el professionals anglesos, els únics anglesos professionals que poden anunciar-se posant «desconfiad de las imitaciones». Els d'en Matas s'ho varen pendre a *lo vivo* i jugaren com il·luminats per la Gràcia divina posant als professionals a prova i logrant empatar en ambdós partits.

En Jaumandreu fou l'heroi del segon dia i a ell es deu el resultat que va obtenir el club de Gràcia. En Cms, l'Alcoriza... i tots plegats demostraren lo que poden i lo que valen.

L'Arquer, un xicot valencià que debutà d'extrem, va causar bona impressió.

BANYES I BANYUTS

A LA MONUMENTAL

Vostès ja sabran el que va passar el diumenge, dia 25, raó per la qual aquest setmanari, que *enarbola* la bandera de «grimègia, pau i tranquil·litat», es va veure obligat (en el darrer número) a suspendre la publicació de la ressenya diumengera que titolem BANYES I BANYUTS.

Sense comentaris, puix vostès, més imposats que en Sagi cantant «El dictador», els hauran fet, i ficarem en aquestes ratlles l'opinió personal, espiritual y monumental (sense fer reclam...) que ens va merèixer la *corrida* del dijous i la del diumenge, començant com a bons nois per la primera, que, la veritat sigui dita, també ha sigut la primera que els linotipistes d'aquesta santa catedral barrilaire han compost.

I posant-me en el lloc del president, a vostès els aniré dient...

El dijous, en Nacional II, Márquez i Paradas ens havien de divertir amb els sis bous que en Sotomayor

va escollir (això d'escollir és *camelo*), i el gran cavallista Cañero tenia de fer *monerías* amb dos de Bueno, que van ésser tres, perquè el segon, per massa *bueno*, va anar al corral.

Vostès han vist en Cañero, veritat? Veuriem les dones que hi havia el dijous?... Doncs escolleixin i diguin francament si és possible fer-ho millor del que ho va fer el cordovès, i creguin que no li fem cartell! *Olé* muntant en Cañero!

Amb els dos Bueno, que res tenien del seu nom, va fer-hi filigranes i *monadas* que aixecaren (no siguin malpensats) l'entusiasme del públic, i fins ens van dir que moltes nenes de casa la Mamà ploraven per enveja... Tontetes... Va sentir aplaudiments a dojo i paraules encomiàstiques, que l'home somreia feliç, car, tant a cavall com a peu, va estar a la seva altura... (1,999 m.)

En Nacional II no va estar malament; en Márquez, tampoc; però en Paradas, fillets de Déu!, quin cangulo! Si el veu en Pastrat, li reclama drets de propietat i popularitat, per exhibició clandestina de les noves teories de ball! Vaja: *foxs* i *shimmys* sense música! *L'acabóse!*

Els toros d'en Sotomayor mereixen capítol a part, recomanant a l'empresa que no ens aixequi més la camisa amb aquests braus, que millor llaurarien.

Els aplaudiments espontanis que sentirem, van ésser dedicats al gran mestre «Bombita», que presenciava la *corrida*, i al qual en Nacional va brindar un bou. *Lo que va de ayer a hoy...*, pensaria.

El diumenge el cartell no era tan atractiu, raó per la qual el circ de la «Monu» no es va omplir com altres vegades. Els aficionats que no hi anaren es van perdre lo millor de la temporada.

Eren sis bous d'en Federico, abans Morube, els que tenien de despaxar en «Morenito de Zaragoza», «Rubito de Sevilla» y «Lagartito».

En «Morenito» va ésser el rei de la tarda, valent, treballador i afortunat; va posar alguns parells de banderilles que es van aplaudir i amb l'estoc va estar encertat. El públic, aquest públic que sent a les seves venes l'entusiasme per aquesta festa que en diem nacional, diumenge es va entusiasmar i aplaudí fins a cansar-se però en «Morenito» ho mereixia. Va tallar les dues orelles del seu segon, entre els *bravos*, *olés* i demés paraules tauròfiles de la concurrència. El felicitem, «Morenito». Quan el tornarem a veure? Que sigui aviat.

En «Rubito» té pasta de *torero*, té sang freda i qualitats, i encara que no el vam poder veure més que en el segon, car el primer era una cabra, que va ésser causa de què el públic enronquis cridant, en el segon va estar molt bé, paraula, i, la veritat, desitgem veure'l una altra vegada, per a que ens confirmi la nostra impressió. Així es *toreja*, «Rubito»!!

«Lagartito», més fluixet, sense ésser dolent, l'home va fer el que va poder (no tot surt com un desitja); no obstant, no va desmerèixer el «trio» que pencava de valent a la «Monu».

Dels toros, el millor el primer (vaja un *toro*!), i el més dolent el segon, que per no volguer-lo retirar al corral, es va sentir una *bronca* d'aquestes que un home en diu *d'alivio*.

Contents sortirem de la plaça i vulgui Déu que la tarda d'ahir marquí una etapa nova que ens faci oblidar altres *corridas*.

BANYETES

L'EXPLICACIÓ

—Veiam, Susagna! — fa la mestressa indignada.—Com és que sempre que vinc a la cuina l'atrapo petonejant-se amb el criat?

—Ja l'hi diré, senyoreta.—Es que vostè, sap?, porta sabates que no fan soroll...

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

EL «CORRIDO» DE FERRO

Un altre que no hagués sigut en «Pepito», hauria plegat el ram, desenganyat; però el nostre heroi estava convençut que el començament és el més difícil, com les medicines, que la primera cullerada sempre és la més amarga, i volia seguir, fos com fos, fins assolir la reputació de «corrido» que tant envejava. L'únic que l'empipava era tenir d'asseure's, a les hores de menjar, davant de la Laura. Això li ensopia els àpats i li privava d'expressar-se amb la seva acostumada verbositat.

La seva vida devingué agitada en extrem; no es donava un moment de repòs i cada minut que restava inactiu li semblava un segle que perdia, amb greu perjudici del seu aprenentatge.

Una tarda es decidí a anar al cine. No li interessaven gens ni mica les pel·lícules que s'anunciaven en els cartells violats que cobrien l'entrada del «Cinema Grapeig», però com que sabia que l'amor a les fosques existia palpablement per a tots els iniciats en els misteris de la pantalla, diposità religiosament un ral en mans de la xamosa taquillera que venia les entrades i entrà a la sala mig a les palpentes i romangué quiet en un recó, esperant veure-hi clar.

S'encengueren els llums

i la llum il·luminà el magí del nostre heroi. Hi començava a veure clar.

El problema de cercar seient se li aparegué cruel i descarnat i calia decidir-se abans no tor-

nessin a apagar els llums. A la dreta, una rossa pigada, d'ulls blaus i posat de cloròtica, el temptava a seure al seu costat. Més endavant, una jamona bruna i ferrenya que convidava a repenjar-s'hi, decantava el seu esperit a aproximar-s'hi i deixar-se colgar pel tercer enemic de l'home ampliat. Dos rengles més amunt, una xicota jove, de faccions delicades, el feia inclinar pel romanticisme i entregar-se de ple a l'amor platònic. Però com que en «Pepito» era partidari de què, si pel mateix preu en donen més, val més que n'hi hagi força, es decidí per la jamona.

La sala va quedar a les fosques. La veïna de seient del nostre heroi sospirà i llegí en veu alta el títol de la pel·lícula:

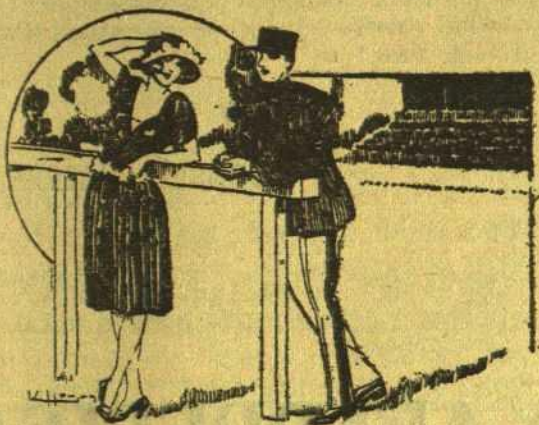
—*Amores de una virgen, o el sátiro de Fontainebleau. Reparto: Bleda Xis: Marquesa de Hanstchinwood; Mari Pevroths: Esposa del príncipe herederó...*

En «Pepito» va creure oportú intervenir i tantejar el terreny:

—Fa cara d'ésser interessant aquesta pel·lícula. Hi és molt aficionada, vostè, al cine?

La jamona es va desbocar. Li havien tocat la flaca. Començà a enraonar a empentes, sense fre. Que si hi era aficionada, ella, al cine? Des de que en Napoleon (no en Bonaparte, l'altre) va començar a donar sessions a la Rambla del Mig, ella no havia deixat d'assistir ni un sol dia al cine. Coneixia el nom de tots els gossets que colleccionava la Lia Mara; sabia les vegades que s'havia divorciat en Max Linder; estava al corrent de les intimitats de tots els «asos» de la pantalla, i a casa seva tenia una col·lecció de més de set centes postals amb dedicatòries. Les pel·lícules modernes l'engrescaven, i quan, al final, el bo i la filla del banquer es feien el petó a contractar, sofria una sensació tal de benestar, que no podia comparar-la amb res més. Si en una pel·lícula americana un «comwoi» entrava en una taverna i robava la filla de l'amo, els trets que li disparaven els seus perseguidors semblava que la foradessin a ella. En les pel·lícules de sèries, cada vegada que li estroncaven un episodi en el precís moment que l'envenenador es cremava els ulls fent experiments químics i l'òrfena s'escapava en una barca que anava a passar per sobre un salt d'aigua, estava dies i nits sense aclucar l'ull, fins a poder veure la continuació.

(Seguirà)

—I la Carmeta?
—S'està engreixant molt...
—Millor! Així n'hi haurà per tothom.

(De Le Regiment.)

★★★

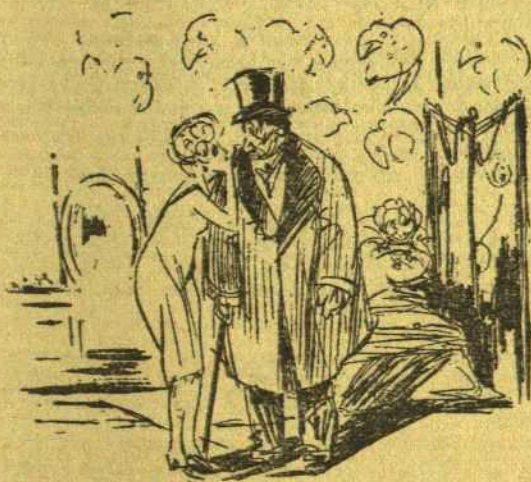
NO HI HA PER QUE

—Digui, banyer... ¿No té gelos la seva dona al veure'l sempre amb dones als braços?

—No hi ha per què. Està molt tranquil·la. Sap que no banyo més que senyores velles!

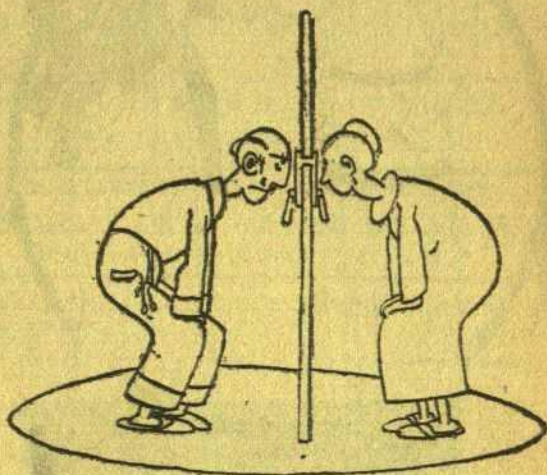
(De Le Rire.)

★★★

—No t'estimo jo com si fos un gos teu? Doncs per què no em compres el collar?...

(De Sans Gène.)

—Sembla mentida! Hi ha un desvergonyit que està mirant pel forat del pany...

(De Sans Gène.)

★★★

UN CONSELL

Un parroquià d'una fonda, després d'haver dinat, crida a l'amo.

—Escolti. Li vull demanar un consell...

—Digui, digui...

—Quan vostè té gana i vol dinar bé... on va?

(De Jugend.)

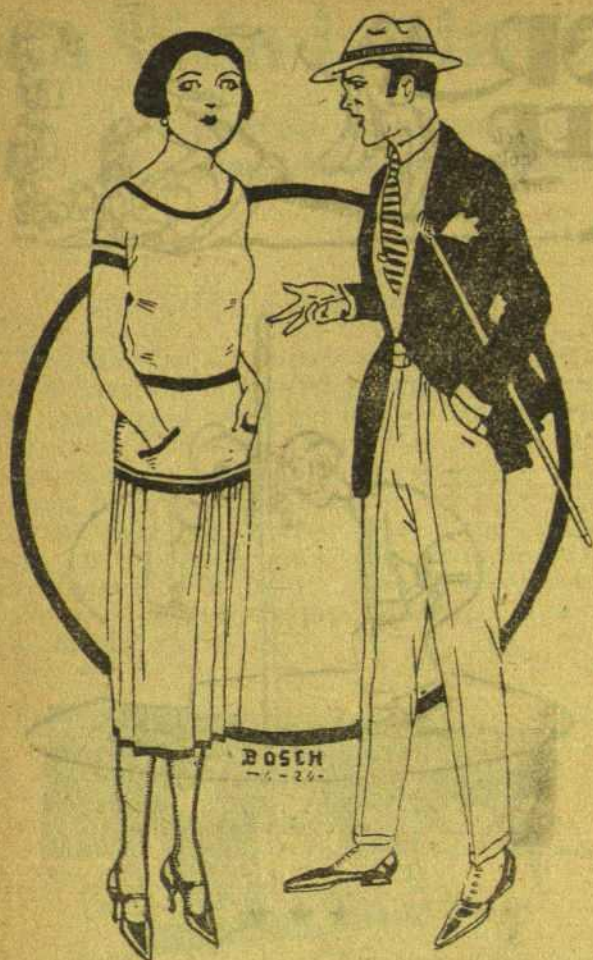
★★★

—Avui vol un altre permís perquè la seva dona va de part?... Vegi que és la segona vegada que això li passa en aquest mes!!

—És que fa de llevadora, sap?...

(De Sans Gène.)

—Per què em dius «malversador»?
—Ai, ai! Perquè fas versos dolents!

PARAULA COMPLERTA

MELODRAMA EN DOS ACTES

ACTE PRIMER

Ella.—No, Ramon, no: no aconseguirà res de mi mentre tingui la Mercè per querida!

Ell.—Jo li juro, Rosalia...

Ella.—Res de juraments. L'home que m'estimi no pot tenir cap altra querida. Sóc molt egoista en qüestió d'amor.

Ell.—Està bé. Li prometo renyir amb la Mercè... Serà meva?

Ella.—Torni d'aquí un mes. Si ha complert sa paraula... ho seré!

ACTE SEGON

Ell.—Rosalia meva! He complert ma paraula. La Mercè ja no és la meva querida.

Ella.—Vina, doncs als meus braços!
Etc.

(La discreció és una gran virtut.)

Passa una llarga estona.

Ella.—Escolta, reiet: i ja no la veus, ara, la Mercè?

Ell.—Sí. Cada dia.

Ella.—Infame! M'has enganyat! I deus dormir-hi!

Ell.—Sí. Cada nit.

Ella.—Ets un indecent! M'has enganyat...

Ell.—Atura't, noia. Què em vas exigir? Que no fos ma querida? Ja no ho és. Abans d'ahir m'hi vaig casar!

CONSELL MATERNAL

—Filla meva: una noia ben educada no ha d'aixecar gaire els ulls de terra quan va pel carrer. Això és signe de modèstia, d'humilitat i de bona criança i a l'enans afavoreix el trobar algun portamonedes...

*** De l'A. B. C.:

«Londres, 21.—Según despachos de Moscú, los agentes de la Checa continúan practicando numerosas detenciones entre los elementos contrarrevolucionarios. Entre los detenidos estos últimos días hay muchos que fueron condenados sumarisimamente a la última pena y ejecutados.»

De manera que, segons l'A. B. C., a Rússia primer maten els presos i després els fiquen a la presó!

Ara ves!

*** De La Voz de Guipúzcoa, parlant del foc del «Vulcan»:

«Los bomberos, ayudados de los tripulantes del «Rio de la Plata», trabajaron sin descanso y aun cuando lograron alejar el peligro de que el fuego se extendiera a las casas de vecindad próximas, no pudieron impedir que las llamas hicieran pasto, como ya adelanté, en el Club de Natación y en las casetas de baños.»

Les cases de veïnat més properes estan a dos cents metres.

El que corre el foc... i la imaginació!

*** D'Informaciones, de Madrid:

«Ha terminado su brillante actuación en el Liceo, de Barcelona, la joven y bella cancionista Paquita Garzón.»

I nosaltres, badant!

*** Del Ciero:

«Para persona que le convenga vivir en sitio reservado hay piso para alquilar con baño, jardín, etc., situado en lugar estratégico muy accesible y céntrico de S. G. R.: Muntaner... etc.»

Això del lloc estratègic ens té preocupats.

*** Del mateix Ciero, sempre amb el debido respeto:
«En cambio, la compañía de Rambal, que trae un repertorio abracadabrante, ha conseguido que el público se fije en ella. ¡Qué se le va a hacer, si somos así!»

Tu-sí que ets abracadabrante!

Salau.—No farem res.

Remei.—No, maca. No són males volences. És que...
que està bé, està bé, sap?

Xai Negre.—No ho acabem d'entendre, i això que hi ha em barrinat de valent.

Rabaquet.—I ara, pau! Això, pel *Patufet*, «menu»!

Virgo Potens.—Potser si que ens entendrem. Vagi fent.
Un gos xato.—Apunti-se'n sis.

On 803 x 210. — Approx. 30 ft. 315.

Rei del betum.—No se n'apunti cap, que és un bunvol.

Mona pelada.—El vers és més dolent que el «Rubinat» amb mistela.

Sòmines.—Lo d'aquesta setmana, Déu n'hi doret.

Un que... etc.—No ho podem posar. Ens farien pupa.

Tres i la Maria sola.—Ho posarem al Museu Secret, que s'inaugurarà amb l'Exposició de Montjuic.

Un dallòs.—Arri allà!

Pep de les Truites.—Ens ho apuntarem. Sempre és bo saber-ho.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria. 35. 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados infu-
mos o nulos, mediante los MEDICAMEN-
TOS DEL DOCTOR SOLESA se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Hemorrhagia* (pu-
raciones) en todas sus manifestacio-
nes, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *ci-
litis*, *gota miliar*, etc. del hombre, y
salvitis, *vaginitis*, *matritis*, *uretritis*,
stifitis, *anexitis*, *fluja*, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que

sean, se curan pronto y radicalmente

son los **CACIOTES DEL DOCTOR SOVIRA**. Los enfermos se curan por af
solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de aonadas, bujías,
etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del
médico, y nadio se entera de su enfermedad. — 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sifilis* (avarosís), *escame*,
herpes, *aliceria varicosa* (lagas de las piernas), *erupciones*
scrofulosus, *eritemas acné*, *urticática*, etc., enfermedades
que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la san
gre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radical
mente con las **PÍLULAS PURIFICATIVAS DEL DOCTOR SOVIRA**, que
son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan
regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las
energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en
breve tiempo todas las alicerias, lagas, granos, forúneulos,
purpura de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones
en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el
cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo hu
ellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. :: :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual),
peluciones nocturnas, *aspermatorrea* (pérdidas seminales),
decañencia mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vé
rtigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpi
taciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las mani
festaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por
crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente
con las **GLAXIAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOVIRA**. Más que un me
dicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y
todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agota
dos en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años),
para recuperar íntegramente todas sus funciones y con
servar hasta la extrema vejez, sin vioentar el organismo, el
vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*
Montada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Ram
bla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

La ruina de los pastores: Matabuena «Rapid». A la primera vegada R.I.P.
LA MUNDIAL, Espalter, 6.

Demaneu **La Educación Sexual** 3'50 ptes.

Vies primaires-Sifilis-Pell-Matrim

nyores de 4 a 6 i a hores conjugudes. Homes de 6 a 8. Policlínica, Farré Pijuan, Ronda Universitat, 5. (prop del Carret de Pelayo)

Demaneu

VODEVILS PAPITESCS

Prez: 50 otms. ex.

De vença en la nostra Administració.

Molt aviat

.....?

D'en Joaquim Belda

SULFURETO CABALLERO

SULFURETO CABALLERO Producto patentado
contra la SAENA (ro-
nya). Sans dany fa desaparèixer la
SAENA en 10 minuts
Desconfeu sempre de les imitacions.
Comte de l'Asalto, 85,
Barcelona. Centres d'Espectacles

—Amb la Carmela va regatejar? I què? Va arribar a la meta?
—Ja ho crec! I molt més avall!